

až do doby, kdy Josef H. prohlásí souhlas s vydáním svršků výkonnému orgánu, nemá v zákoně opory a byl proto zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest mylným názor, z něhož vychází dovolací rekurs, že k odkladu exekuce stačí již samo nebezpečí nenahraditelné nebo těžko napravitelné újmy hrozící ze započetí nebo z pokračování v exekuci tomu, kdo žádá za odklad exekuce (§ 44 první odst. ex. ř.). Aby mohl býti odklad exekuce povolen, musel by tu, i kdyby bylo lze mluvit o onom nebezpečí (viz G. U. n. ř. 2285) býti ještě také některý z důvodů uvedených v § 42 čís. 1 až 8 ex. ř. nebo na jiných místech ex. ř. pro povolení odkladu exekuce. Povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku povinného na vydání movitostí proti třetímu, jenž movitosti má ve své moci, ale odepírá je vydati (§§ 262, 325 ex. ř.) a případná nutnost nastoupiti žalobou proti tomuto třetímu o vydání dotyčných věcí, nespadá pod žádný v § 42 a jinde v ex. řádě uvedený důvod odkladu exekuce a rekursní soud pro nedostatek zákonem pro odklad exekuce požadovaného důvodu právem zamítl návrh dovolacího rekurenta na odložení exekuce vedené jiným věřitelem na movitosti, na jejichž vydání si dlužníkův nárok dovolací rekurent dal zabavit a přikázati.

Čís. 7139.

Příslušela-li žalobci v době podání žaloby dispozice nad celou pohledávkou převyšující 20.000 Kč a byla-li teprve po zahájení ústního jednání část pohledávky postoupena, takže pak pohledávka nepřevyšovala již 20.000 Kč, patří věc před senát. Řízení o žalobě před samosoudcem, počínajíc prvním ústním líčením, jest tu zmatečným (§ 477 čís. 2 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 10. června 1927, R I 494/27.)

Ve sporu šlo o zaplacení 17.211 Kč 98 h za stavitelské práce spojené s výpravou atelieru žalovaného. Původní účet žalobcův za stavitelské práce ze dne 30. listopadu 1925 zněl na zažalovaný peníz. Na námítky žalovaného proti přiměřenosti zažalovaného peníze podal soudní znalec dne 14. srpna 1926 posudek, že žalobcův účet o provedených úpravách a opravách činil by správně 40.525 Kč 11 h, na základě plánů, výkazů, zkontrolování na místě samém a množství těchto prací. Při ústním přelíčení dne 27. ledna 1927 prohlásil znalec, že se žalobce v účtu dopustil chyby ve sčítání. Bylo zjištěno, že žalobce postoupil dne 15. prosince 1926 24.123 Kč 64 h s 10³/₄% úrokem ode dne předání stavby Františku F-ovi a že právě tato postoupená částka jest rozdílem mezi penízem zjištěným soudním znalcem 40.525 Kč 11 h a původně zažalovanými 17.211 Kč 98 h. Podle spisů zažaloval dne 8. ledna 1927 Franti-

šek F. jako nabyvatel oproti žalovanému svou pohledávku. Při jednání o žalobě na zaplacení 17.211 Kč 98 h před samosoudcem navrhl žalovaný, by jednání před samosoudcem bylo prohlášeno zmatečným a spisy byly postoupeny senátu k dalšímu projednání ve smyslu § 7 a) j. n. v doslovu zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. čl. II. čís. 1. Soud první stolice návrh zamítl. Důvody: Jest zjevné, že ve sporu o 17.211 Kč 98 h žalobce nezvýšil oproti žalovanému žalobní nárok nad 20.000 Kč a ježto podle druhého odstavce § 7 a) j. n. i v případě, když po zahájení ústního jednání se žalobní požadavek nad 20.000 Kč zvýší, zůstává pro rozhodnutí ve sporu nadále příslušným samosoudce, musil býti návrh žalovaného na zrušení jednání zamítnut. Rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a uložil soudu první stolice, by o žalobě znovu po zákonu jednal. Důvody: Ze zjištění prvního soudu plyne, že hned od původu pohledávka nečinila jen 17.211 Kč 98 h, nýbrž přes 40.000 Kč a že zažalovaná pohledávka 17.211 Kč 98 h je jen částí původní pohledávky. Podle § 7 a) j. n. ve znění zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. pokud se týče zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. projednává spory, jež náležejí před sborové soudy, člen soudu k tomu určený jako samosoudce, když předmět sporu na penězích nebo peněžité hodnotě nečiní více než 20.000 Kč. Zákon ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. výslovně poukazuje na ustanovení § 54—60 j. n. Podle § 55 druhé věty j. n. rozhoduje, když jen část pohledávky se požaduje, celková pohledávka dosud ještě neuspokojená, takže hodnota předmětu rozepře v tomto případě činí přes 20.000 Kč, když původní pohledávka činí přes 40.000 Kč. Je proto ku rozhodování o zažalované pohledávce 17.211 Kč 98 h příslušným senát. V souzeném případě nemůže v úvahu přijít ustanovení čl. II. zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., podle kterého, rozšíří-li se žalobní nárok nad 20.000 Kč po zahájení ústního jednání, projednává i potom spor samosoudce, poněvadž tu nejde o rozšíření žalobního nároku, nýbrž o to, že hned původně pohledávka činila více než 20.000 Kč a že jen část této původní pohledávky byla zažalovaná, takže hned původně byl samosoudce z rozhodování tohoto sporu vyloučen. Na tom nemůže nic změnit ani to, že část původní pohledávky postupem přešla na Františka F-a. Jest proto řízení až dosud provedené ve smyslu § 477 čís. 2 c. ř. s. zmatečným a slušelo proto usnesení soudu první stolice i jemu předcházející řízení zrušiti a soudu první stolice uložiti, aby o žalobě znovu podle zákona jednal.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu a změnil napadené usnesení v ten rozum, že se usnesení první stolice a řízení jemu předcházející zrušuje, avšak teprve počínajíc rokem o ústním jednání ze dne 16. února 1926 a že se soudu první stolice ukládá, by dále jednal o žalobě v řádném obsazení.

Důvody:

Rekursní soud správně uznal, že o sporu mělo býti jednáno před senátem a ne před samosoudcem, ježto zažalovaný peníz jest jenom čá-

stí pohledávky přesahující 20.000 Kč; i odkazuje se stěžovatel na důvody napadeného rozhodnutí. K dalším vývodům stěžovatelovým se dodává: Stěžovatel tvrdí, že pro posouzení, zda věc patří před samosoudce, či před senát, jsou rozhodny v prvé řadě údaje žalobcovy v žalobě, nikoliv údaje »nějaké třetí osoby v nějaké jiné žalobě«; touto jinou žalobou míní pak spor, v němž František F. žaluje žalovaného o 24.123 Kč 64 h jako stěžovatelův postupník. Ale stěžovatel přehlíží, že ve sporu, o nějž nyní jde, nepopřel, že peněžní částky v tomto a v onom sporu zažalované jsou částmi jednotné odměny za stavitelské práce, které žalovanému prý vykonal; jak z jeho přednesu patrně, poukazoval stěžovatel sám na to, že žalobu »nerozšířil na celou dlužnou částku 41.335 Kč«. Nepřejímá tudíž rekursní soud okolnosti třetí osobou v jiném sporu pouze tvrzené. Ale ani v tom nelze přisvědčiti stěžovateli, že žalovaný, uplatňuje zmatečnost podle § 477 čís. 2 c. ř. s., jest vázán jen na údaje žaloby. Naopak, jak již v rozhodnutí čís. 6044 sb. n. s. dovozeno, má podle §§ 178 a 226 c. ř. s. žaloba obsahovati potřebné údaje, podle nichž bylo by lze posouditi, zda a kterého ze tří případů uvedených v § 55 j. n. jest použití a zda věc náleží před samosoudce, či před senát. Nemůže proto stěžovatel nic ve svůj prospěch dovozovati z toho, že vlastním nedopatřením při sčítání došel ke konečnému součtu 17.211 Kč 98 h a, vznášeje žalobu po tomto peníz, neuvedl, že zažalovaný peníz jest částkou pohledávky přes 40.000 Kč. Tento početní omyl nemohl žalovaného připravit o jeho právo, by spor tento podle §§ 7 a) a 55 j. n. projednáván byl před senátem. Jest pravda, že se druhá věta § 55 j. n. nevztahuje na případy, v nichž žalobci přísluší dispozice pouze nad částí pohledávky a žalobce domáhá se žalobou právě jen této části; jak již v rozhodnutích čís. 721 a 3470 sb. n. s. dovozeno, řídí se v těchto případech věcná příslušnost a v důsledku toho i otázka, zda věc patří před samosoudce, dle části mu příslušející. Ale zde jde o jiný případ; žalobci v čase podání žaloby (23. prosince 1925) příslušela dispozice nad celou pohledávkou a podle zjištění soudu prvé stolice žalobce teprve dne 15. prosince 1925 postoupil z ní částku 24.123 Kč 64 h Františku F-ovi. Poukázati jest na předpis § 7 a) prvý odstavec j. n., dle něhož patří před samosoudce právní rozepře, když předmět sporu nečiní přes 20.000 Kč anebo až do počátku ústního jednání se omezil na tuto nebo nižší částku. Postoupil-li tedy stěžovatel zmíněnou částku Františku F-ovi později, nelze o něm říci, že až do ústního jednání omezil spor na částku nepřevyšující 20.000 Kč a neměl proto tento postup významu pro otázku, zda věc bylo odkázati před samosoudce. Jest tedy jednání před samosoudcem, počínaje prvním ústním jednáním ve věci samé zrušiti jako zmatečné podle § 477 čís. 2 c. ř. s. Ježto však tento zmatek nestihá řízení až do prvního ústního jednání, neměl rekursní soud zrušovati celé řízení; bylo proto dovolacímu rekursu částečně vyhověti tak, jak ve výroku uvedeno.

Čís. 7140.

Živnostenské společenstvo po rozumu VII. hlavy novely k živnostenskému řádu ze dne 5. února 1907, čís. 26 ř. zák. jest veřejnou kor-